

Aksel Larsen: Det er naturligvis det ærede medlem hr. Viggo Starckes ret at bruge sin taletid til at tale om alt muligt andet end det, der burde tales om ved denne lejlighed, og jeg kan godt forstå, at det ærede medlem følte trang til det efter det valg, han fornylig har oplevet; det kunne måske lede tankerne lidt bort fra det, der skete. Jeg føler ikke trang til at beskæftige mig særligt med det ærede medlems tale, men jeg har dog tre bemærkninger til ham.

Den første er blot den beskedne bemærkning, at i det ærede medlems tale, som var udarbejdet hjemme ved et skrivebord, og som han læste op, forekom der den velovervejede udtalelse, at det er en offentlig hemmelighed, at retsforbundet gik tilbage. Nej, det er minsandten ikke nogen hemmelighed; det har stået i alle aviser, så hvordan det skulle være en hemmelighed, kan jeg ikke fatte.

Den anden bemærkning er følgende: det ærede medlem siger, at ganske vist påstår man, at grundskylden ikke løser alle problemer, og det erkender det ærede medlem; det er rigtigt, at grundskylden ikke løser alle problemer, men, tilføjer han, fordi et rigsdagsmedlem ikke kan leve af rigsdagsvederlaget, skal han have det alligevel. Ja, det er muligt, at det ærede medlem og adskillige andre rigsdagsmedlemmer har det sådan, at de ikke kan leve af rigsdagsvederlaget. Jeg har nu den opfattelse, at man godt kan leve af rigsdagsvederlaget. Det har de kommunistiske rigsdagsmedlemmer altid måttet gøre, og de har måttet leve af betydelig mindre end rigsdagsvederlaget, eftersom vi afleverer en betydelig del af det, der udbetales os her på rigsdagen, til vor partikasse og ingen andre indtægter har. (*Tholstrup:* Gør vi andre ikke det?). Det ved jeg ikke om andre gør, men jeg ved, at det ærede medlem hr. Viggo Starcke sagde, at en rigsdagsmand ikke kan leve af vederlaget, men iøvrigt er det første gang jeg hører en retsstatsmand stå op og sige, at grundskylden ikke kan løse alle problemer. Det har været retsforbundets hovedargument i dets politiske agitation, så længe

jeg har kendt retsforbundet, og det er nu tilfældigvis i 33 år, at grundskylden kan løse alle problemer. Nu står det ærede medlem hr. Viggo Starcke op og siger, at det kan den ikke, det erkender han. Jeg håber, at retsforbundet i fremtiden vil forsøge at holde sig dette efterretteligt.

Endelig den tredje bemærkning, som angår det ærede medlems angreb på statsbanerne. Han taler de private transport-erhvervs sag, og det har han ret til, men det ærede medlem skal ikke glemme, at i den valgtryksag, som retsforbundet udgav under valgkampen — og som det roste sig af selv at have betalt —, stod der udtrykkeligt, at staten ikke måtte blande sig i andre opgaver end dem, der virkelig var fælles og nødvendige for samfundet, deriblandt samfærdslen, den skulle staten tage sig af. Det var retsforbundets valgprogram, at staten skulle ordne samfærdslen her i landet, men nu, da valget er overstået, står det ærede medlem op og taler de private samfærdselsmidlers sag. Jeg vil ikke give mig til at diskutere selve dette problem, men kun konstatere, at det ærede medlem altså ikke er så meget bedre end visse andre partiers repræsentanter, der siger eet under valgkampen og et andet, når den er overstået.

Hvad diskussionen her iøvrigt angår, er den jo indledt af det ærede medlem hr. H. C. Hansen, og det er uundgåeligt, at det grundlag, der lægges for diskussionen igennem den første taler, kommer til at præge diskussionen; det er ligesom lidt svært at komme bort fra, hvilket ganske vist i dette tilfælde er lidt beklageligt, men der er ikke noget at gøre ved det. Jeg må i hvert fald i begyndelsen af min tale holde mig til dette. Det ærede medlem hr. H. C. Hansens tale bestod i alt væsentligt af en kæmpemæssig citatsamling. Han har ret til at komme med så mange citater han vil og kan få tilladelse til af den højtærede formand, men jeg kan ikke lade være med at tænke på, at når jeg — f. eks. i udenrigspolitiske debatter — for at give mine argumenter mere vægt er mødt frem med originale citater af internationale beslutninger,